

mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger. Det er klart, at der må gives de besluttende myndigheder et ret vidt spillerum for bedømmelsen af, i hvilke tilfælde forhåndsvarsling kan undlades.

Til § 52.

Så længe der ikke er fastsat generelle regler vedrørende klage over administrative afgørelser, er der behov for i loven at fastsætte detaljerende forskrifter for klage over de af kommunalbestyrelserne og amtsrådene på miljøbeskyttelsens område truffne afgørelser. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 48.

Sundhedskommissionernes afgørelser har hidtil kunnet påklages til indenrigsministeriet, nu ministeriet for forureningsbekæmpelse. Men den administrative struktur man har valgt for dette ministeriums opbygning, er det forudsat, at behandling af alle klagesager i princippet finder sted i miljøstyrelsen. Kun i de tilfælde, hvor afgørelsen er af principiel karakter, eller er af større betydning for miljøbeskyttelsen, er der åbnet mulighed for, at ministeren efter særlig bedømmelse i det enkelte tilfælde kan tage en af miljøstyrelsen som klagemyndighed truffet afgørelse op til bedømmelse. Der henvises i denne forbindelse til bestemmelsen i § 14, stk. 6, i byggeloven (lovbekendtgørelse nr. 206 af 15. maj 1970).

De af miljøstyrelsen truffne afgørelser, der ikke er klagesager, vil — medmindre andet bestemmes, jfr. bestemmelsen i § 25, stk. 3, 2. pkt. — kunne påklages til ministeren, hvilket følger af almindelige administrative regler.

Man har ikke anset det for hensigtsmæssigt, at amtsrådet i almindelighed virker som klagemyndighed i forhold til kommunalbestyrelsens afgørelse, men ved bestemmelsen i § 26 er der dog åbnet mulighed for, at ministeren kan henlægge særlige opgaver vedrørende miljøbeskyttelsen til amtsrådene. Det kan i denne forbindelse tænkes, at man på visse områder kan komme til det resultat, at det vil være hensigtsmæssigt, at amtsrådene behandler visse klagesager, f. eks. sager om spildevandsafledning, som har nær sammenhæng med de opgaver, som amtsrådene varetager i henhold til vandløbsloven.

I sager af større samfundsmæssig betydning vil det være ønskeligt, at ministeren — uden at der foreligger egentlig klage — kan tage en afgørelse op til nærmere undersøgelse og eventuelt ændre denne. Der er ikke fastsat nogen bestemt frist, inden for hvilken dette kan ske, men det er klart, at der i praksis må være visse grænser for, hvornår ministeren kan tage et sådant skridt.

Til § 53.

Klagefristen er fastsat til 4 uger svarende til det på mange andre områder gældende. Den omstændighed, at klagefristen overskrides, udelukker dog ikke, at klagemyndigheden kan tage sagen op til afgørelse, men navnlig hvor der er tale om partslignende forhold, og hvor overskridelsen ikke er uvæsentlig, bør man være tilbageholdende hermed. For at kunne tage en klagesag op til behandling efter udløbet af de 4 uger kræves det at overskridelsen af klagefristen af særlige grunde er undskyldelig. Dette vil kun kunne være tilfældet for private men ikke for offentlige myndigheder. Der er fastsat en frist på 6 måneder inden for hvilken klagemyndigheden kan tage en for sent indgivet klage op til behandling.

Når der — som i § 49 — er fastsat en særskilt bestemmelse, der påbyder klagevejledning for alle afgørelser, vil man lettere kunne tillægge overskridelsen af klagefristen konsekvenser.

Til § 54.

Man har ikke hidtil haft generelle regler, der afgjorde, hvorvidt en indgivet klage havde opsættende virkning, men i enkelte sundhedsvedtægter, f. eks. for København og Frederiksberg, er det bestemt, at klage ikke har opsættende virkning. I praksis er man imidlertid gået ud fra, at klage, hvor ikke andet er fastsat i sundhedsvedtægterne, havde opsættende virkning, medmindre det modsatte blev bestemt i det enkelte tilfælde. Dette gælder specielt med hensyn til påbud og forbud, idet klagens virkning ellers ofte ville være betydningsløs, såfremt forbudet eller påbudet straks skulle efterleves. Denne praksis foreslås nu lovfæstet, dog således at der åbnes mulighed for, at kommunalbestyrelsen og amtsrådet i særlige tilfælde kan bestemme, at afgørelsen straks skal efterleves. Med hensyn til tilladelser og godkendelser, der indebærer byggearbejder m. v. vil det være nødvendigt for at give andre interesserede realistiske muligheder for at klage, udtrykkelig at fastsætte, at en sådan tilladelse eller godkendelse ikke må udnyttes, forinden klagefristen er udløbet.

Der henvises i denne forbindelse til lovforslagets § 48, stk. 2, hvorefter vedkommende embedsløge samt andre myndigheder eller privatpersoner, som må antages at have en berettiget og væsentlig interesse i at komme til kundskab om beslutningen, skal underrettes om denne.

Til § 55.

Af praktiske administrative grunde skal klage indgives til den myndighed, der har truffet afgørel-